

Lovforslag nr. L 180. Fremsat den 2. maj 1984 af ministeren for skatter og afgifter

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven

(Befordringsfradrag)

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jfr. lovbekendtgørelse nr. 327 af 7. juli 1983, som ændret ved § 3 i lov nr. 501 af 28. oktober 1983, § 4 i lov nr. 576 samt lov nr. 597, begge af 15. december 1983, og § 1 i lov nr. 623 af 21. december 1983, foretages følgende ændringer:

1. § 9 C affattes således:

»§ 9 C. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrag for befordring frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads foretages med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel efter en kilometertakst, der fastsættes af ligningsrådet. Ved fastsættelsen af denne takst lægges udgiften til befordring med bil til grund.

Stk. 2. Fradrag kan dog kun foretages for den del af befordringen pr. arbejdsdag, der overstiger 20 kilometer.

Stk. 3. Udgør befordringen pr. arbejdsdag til og med 54 kilometer, beregnes fradraget

med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter. For befordring herudover beregnes fradraget med 25 pct. af den fastsatte kilometertakst.

Stk. 4. Anvender den skattepligtige egen bil til befordringen, og overstiger den daglige befordring 54 km, kan fradrag for befordring udover 20 km pr. arbejdsdag foretages med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter for 1984. Dette gælder dog kun, såfremt offentlig befordring ikke kan anvendes.

Stk. 5. Ministeren for skatter og afgifter kan fastsætte nærmere regler om administrationen af stk. 1-4, herunder regler om hvorledes den normale transportvej efter stk. 1 fastlægges. Hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor, kan ministeren endvidere fastsætte regler, hvorefter bestemmelserne i stk. 1-4 fraviges.«

2. I § 9 D indsættes efter »normal befordringsudgift«: », jfr. § 9 C,«.

§ 2

Loven har virkning fra og med indkomståret 1985.

Bemærkninger til lovforslaget

1. Indledning

Lovforslaget går ud på at omlægge fradraget for befordring mellem bopæl og arbejdsplads fra at være beregnet på grundlag af faktisk afholdte udgifter til et »normalfradrag«, der gives alene på grundlag af afstanden mellem sædvanlig bopæl og arbejdspladsen.

Forslaget ændrer ligningslovens § 9 C, og befordringsfradraget vil fortsat være en del af lønmodtagerfradraget, således at der ikke gives fradrag for befordringsudgifterne ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Ligningslovens § 9 B, der giver fradrag for befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder, foreslås ikke ændret.

Forslaget ændrer heller ikke ligningslovens § 9 D, der giver den skattepligtige, der som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem bopæl og arbejdsplads, et fradrag for den del af den faktiske befordringsudgift, der overstiger normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde.

De gældende regler om befordringsfradrag er vanskelige at forstå og at anvende for de skattepligtige. Reglerne volder disse megen ulejlighed og fører undertiden til en vanskeligt forståelig forskelsbehandling af grupper af skattepligtige. Reglerne har derfor også medført et betydeligt antal klagesager, der ofte har drejet sig om småbeløb. Det er i særlig grad den forskellige behandling af dem, der skal fradrage udgiften til offentlige transportmidler, og dem, der kan anvende taksterne for anvendelse af egen bil, der har givet anledning til klagesagerne. Reglerne har tilsvarende været administrativt belastende for skattemyndighederne og såvel skatteinspektørforeningen som Foreningen af Danske Ligningskommissioner har udtrykt ønske om forenkling af reglerne. Disse ønsker er i vidt omfang tilgodeset i lovforslaget.

Lovforslaget må således også ses som et væsentligt led i den af regeringen iværksatte regelsanering og forenkling af skattesystemet.

Der har hidtil været en nær forbindelse mellem satsen for kørselsgodtgørelse til offentligt ansatte

og den takst, ligningsrådet fastsætter for befordring i egen bil. Lovforslaget tilsigter ikke at bryde denne binding.

Der foreslås en bundgrænse for fradraget for den daglige kørsel, således at der ikke gives fradrag i det omfang, den daglige befordring udgør 20 km og derunder. Denne bundgrænse træder i stedet for det nuværende bundfradrag på 2.000 kr. i det opgjorte samlede befordringsfradrag.

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 623 af 21. december 1983, jfr. Folketingstidende 1983-84 sp. 2918, 3252, 3342 og 3711; tillæg A, sp. 1915 og tillæg C, sp. 227.

2. Gældende regler

Ligningslovens §§ 9 B, 9 C og 9 D indeholder de gældende regler om fradrag for befordringsudgifter.

På baggrund af disse regler vedtager ligningsrådet anvisninger med retningslinier om fordelingen af kørselsudgifter mellem erhvervs- og privat kørsel, om den skattemæssige behandling af kørselsgodtgørelser, samt om værdiansættelse af privat kørsel i arbejdsgiverens bil.

Reglerne om befordringsfradrag er udformet med henblik på at tilsikre den enkelte skatteyder den størst mulige hensyntagen til hans skattemæssige individuelle forhold.

De nævnte bestemmelser finder anvendelse for såvel lønmodtagere som for selvstændige.

Ligningslovens § 9 C vedrører kørsel mellem hjem og arbejdsplads, § 9 B omhandler kørsel mellem skiftende og flere samtidige arbejdssteder og § 9 D omhandler det udvidede fradrag for invalider og kronisk syge.

Efter § 9 C gives fradrag for befordring i egen bil i det omfang, offentlig befordring ikke kan benyttes. Til afgørelsen af, om offentlig befordring kan benyttes, er der administrativt fastsat bl.a. regler om transporttid og ventetid.

Fradrag for bilkørsel kan således finde sted, når ventetiden med offentlig befordring udgør 90 minutter eller mere dagligt.

Ved *ventetid* forstås den samlede tid mellem

1. ankomst for et befordringsmiddel og afgang for andet,
2. ankomst til arbejdsstedet og arbejdstidens begyndelse,
3. arbejdstidens ophør og påbegyndelse af hjemtransport.

Til ventetid medregnes derimod ikke den tid, det tager at nå fra hjemmet eller arbejdsstedet til det sted, hvor den offentlige befordring starter, og heller ikke tiden, der medgår til at komme til hjemmet/arbejdsstedet fra det sted, hvor befordringen slutter.

Fradrag for bilkørsel kan foretages, når *transporttiden* med offentlige befordringsmidler tager dobbelt så lang tid som med egen bil og tidsbesparelsen udgør mindst 2 timer om dagen. Ved transporttid med offentlige transportmidler forstås den samlede tid mellem påbegyndelse af befordring med offentlige transportmidler og arbejdstidens begyndelse, samt mellem arbejdstidens ophør og afslutning af offentlig transport.

Ved transporttid med egen bil forstås den tid, der medgår til kørsel fra hjem til arbejdssted og retur med normal kørselshastighed.

Udover reglerne om transporttid og ventetid er der f.eks. regler om befordring over meget korte strækninger og regler om de tilfælde, hvor offentlig befordring ikke er mulig på en trediedel eller mere af hele strækningen.

Disse regler er også fastsat administrativt. Det bemærkes, at der aldrig gives fradrag for udgift til befordring, hvis den samlede strækning, der tilbagelægges, er 1,8 km eller mindre. Ligeledes gives der ikke fradrag for en tilsvarende strækning, uanset om der er offentlig befordring eller ej, hvis afstanden til transportmidlet er 1,8 km eller mindre.

Den nævnte trediedelsregel medfører, at fradraget, hvis den første strækning uden offentlig befordring udgør en trediedel eller mere af hele strækningen fra hjem til arbejdsplads, opgøres efter taksterne for kørsel i egen bil for hele strækningens vedkommende. Det samme gælder, hvis den samlede strækning, der skal tilbagelægges, kan reduceres til en trediedel eller mindre ved benyttelse af bil i stedet for offentlig befordring.

Efter de gældende regler beror det efter det anførte på de konkrete omstændigheder, hvorledes befordringsfradraget efter § 9 C skal opgøres. Efter omstændighederne kan skatteyderne med nogenlunde samme muligheder for befordring til arbejdspladsen opnå fradrag, der er væsentligt forskellige. Det kan f.eks. skyldes, at den ene skatteyder ved at

benytte offentligt transportmiddel får en ventetid, der er lidt længere end ventetiden for en anden skatteyder.

Når der efter de nævnte regler ikke er mulighed for befordring med offentligt transportmiddel, kan udgiften fradrages efter takster, der afhænger af transportmidlets art. Udgift ved kørsel med bil, motorcykel og kabinescooter kan således for indkomståret 1983 fratrækkes med 105 øre pr. kilometer. For knallert og cykel er taksten 20 øre pr. kilometer.

Kun den del af det for hvert person opgjorte udgiftbeløb, der overstiger 2.000 kr., kan fradrages. Fradraget skal desuden være 100 kr. eller derover. Dette gælder, hvad enten der er tale om offentligt befordringsmiddel eller befordring i egen bil m.v.

Den specielle bestemmelse i § 9 D om invaliders og kronisk syges befordringsudgifter giver mulighed for fradrag udover § 9 C. Det særlige fradrag beregnes, når brug af egen bil er nødvendig som følge af invaliditeten m.v., som forskellen mellem den faktiske befordringsudgift og den normale befordringsudgift med f.eks. offentligt transportmiddel. § 9 C finder altså samtidig anvendelse, således at beløbsbegrænsningen af fradraget også omfatter invalider og kronisk syge.

Hvis skatteyderen har befordring mellem skiftende eller flere samtidige arbejdssteder, er der, jfr. ligningslovens § 9 B, tale om egentlige driftsudgifter, der er fradragsberettigede med de faktisk dokumenterede udgifter. I mangel af dokumentation kan fradrag i 1983 for kørsel i egen bil ifølge ligningsrådets anvisninger foretages med 182 øre pr. kilometer indtil 12.000 kilometer i et år og 105 øre pr. kilometer derudover.

Da fradraget efter § 9 B er større end fradraget efter § 9 C, har skatteyderne en klar interesse i at kunne henføre kørslen under § 9 B. For ligningsmyndighederne vedrører administrationen hovedsagelig spørgsmålet om, hvorvidt skatteyderens skiftende arbejdssteder eller flere samtidige arbejdssteder er nødvendiggjort af arbejdets karakter. Kun i så tilfælde gives der fradrag efter § 9 B.

3. De foreslåede regler

Efter det af skatteinspektørforeningen udarbejdede forslag skulle fradraget for befordring mellem bopæl og arbejdsplads alene afhænge af længden af transporten. Det skulle derimod være uden betydning, hvilket befordringsmiddel der blev anvendt, og hvorledes befordringen i øvrigt skete, f.eks. om flere ansatte kørte i samme bil til arbejdspladsen (samkørsel).

Dette forslag har dannet baggrund for udformningen af de ændrede regler. Forslaget bygger på følgende hovedprincipper.

1. Det skal være skattemæssigt neutralt, hvorledes den enkelte skatteyder lader sig befordre mellem bolig og arbejdsplads. Derfor foreslås som hovedregel samme fradragsregler for alle.
2. Alle – også bilister – må selv bære udgiften til befordring indenfor en afstand af 10 km mellem bopæl og arbejdsplads.
3. For bilister, der efter de tidligere regler kunne få godkendt befodringsfradrag, og som har en daglig befordring på over 54 km, vil de hidtidige regler i det væsentlige blive opretholdt dog med den generelle modifikation, der følger af punkt 2.

Et forslag, der ændrer bestående regler vil naturligvis betyde en vis omend begrænset omfordeling.

Ved den nærmere udformning af lovforslaget har man søgt at formindske de fordelingsmæssige konsekvenser i forhold til det gældende system så meget som muligt uden samtidig at svække den betydelige administrative forenkling, der er indeholdt i den ændring, som skatteinspektørforeningen har lagt op til.

Der er ikke i forslaget indeholdt en begrænsning vedrørende antallet af daglige befordringer mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads. Det forudsættes imidlertid, at flere daglige befordringer kun giver fradrag, i det omfang også de gældende administrativt fastsatte regler giver fradrag. Flere daglige befordringer skal således være begrundet i arbejds-mæssige hensyn, f.eks. at arbejdsdagen er opdelt i flere arbejdsperioder.

Frdrag gives alene på grundlag af længden af den daglige befordring uden hensyn til, hvorledes befordringen er sket. Det er således uden betydning, om man benytter egen bil, offentlige transportmidler, om flere kører sammen i samme private befodringsmiddel, eller om mere utraditionelle befodringsmidler anvendes.

Når befodringsmidlets art ikke skal være afgørende for fradraget, har man fundet det hensigtsmæssigt at standardisere opgørelsen af afstanden mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads.

Opgørelsen skal således ske på grundlag af »normal transportvej«. Ved normal transportvej forstås den strækning, man efter de givne forhold, hvis man benytter bil, vil benytte udfra en hensyntagen til tidsmæssig forbrug og økonomisk rimelighed.

Denne definition kan åbne mulighed for uoverensstemmelser mellem skatteyderne og ligningsmyndighederne. Det er derfor foreslået, at ministeren for skatter og afgifter kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den normale transportvej skal fastlægges.

Opgørelsen af befodringsfradraget skal efter forslaget tage sit udgangspunkt i den daglige befordring. Fradraget skal beregnes efter en af ligningsrådet fastsat kilometertakst, der skal være den samme, uanset hvorledes befordringen sker. Det forudsættes, at ligningsrådet fastsætter kilometertaksten efter de samme principper, som hidtil er lagt til grund ved fastsættelsen af kilometertaksten for kørsel med bil mellem hjem og arbejdsplads. De første 20 km befordring pr. arbejdsdag skal ikke give fradrag.

For de næste 34 km befordring pr. arbejdsdag, beregnes fradraget ved at gange kilometerantallet – udover bundgrænsen på de 20 km – med den af ligningsrådet fastsatte kilometertakst. For befordring herudover, altså udover 54 km, beregnes fradraget med 25 pct. af kilometertaksten.

Skattepligtige, hvis daglige befordring mellem hjem og arbejdsplads overstiger 54 kilometer, og som anvender egen bil til befordringen, kan dog for befordring udover 20 km pr. arbejdsdag foretage fradrag med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter for 1984. Det er en forudsætning herfor, at den skattepligtige opfylder betingelserne efter de hidtil gældende regler for at foretage fradrag for bilkørsel.

Det foreslås endvidere, at ministeren for skatter og afgifter skal kunne fravige de almindelige regler, hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor.

4. Administration

Det fremgår af skatteinspektørforeningens forslag, at skatteforvaltningerne bruger en alt for stor del af deres ressourcer på behandling af sager om befodringsfradrag. Det er imidlertid ikke muligt at fremkomme med procentuelle opgørelser dækkende for alle landets kommunale skatteforvaltninger, da sagsmængden svinger meget alt afhængig af, om der f.eks. er tale om en landkommune eller bykommune.

Mængden af befodrings-sager i de kommunale skatteforvaltninger er efter det oplyste stort set uændret igennem de seneste år. Der har dog været en mindre nedgang i antallet af klagesager. Ligningskommissionerne er første klageinstans og eksempelvis kan nævnes, at for indkomståret 1981

indbragtes ca. 1/3 af de sager, ligningskommissionerne havde afgjort, til behandling for skatterådene.

For indkomståret 1982 udgjorde antallet af klagesager til skatterådene om befordringsfradrag – i det væsentligste vedrørende ligningslovens § 9 C – ca. 13 pct. af den samlede sagsmængde. For indkomståret 1983 var det tilsvarende tal ca. 14 pct.

Landsskatteretten har oplyst, at ca. 7,5 pct. af de afsagte kendelser i 1983 vedrørte befordringsfradrag.

5. Provenu- og fordelingsmæssige konsekvenser

Hvis de foreslåede fradragsregler havde været gældende i 1984, kunne fradraget for befordring mellem hjem og arbejdsplads beregnes efter følgende skala:

0 km – 20 km	0 kr./km
21 km– 54 km	1,10 kr./km ¹⁾
over 54 km	27,5 øre/km

¹⁾ Skon over kilometertaksten for indkomståret 1984.

	Antal personer ca.	Provenu i 1985 mill. kr.
Samlet provenustigning	470.000	765
Samlet provenunedgang	250.000	÷ 575
Samlet provenuændring	–	190
Heraf: Staten		95
Kommunerne		95

÷ = provenutab

Provenuskønnene er behæftet med stor usikkerhed, og der er ved udarbejdelsen ikke taget hensyn til omfanget af de særlige fradrag, der vil blive ydet med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen i forslagets § 1.

Når der er flere personer, hvis skat berøres af de foreslåede regler end de 500.000 personer, der efter gældende regler benytter befordringsfradraget, skyldes det bl.a., at et stort antal personer i dag har befordringsudgifter under bundfradraget på de 2.000 kr., men samtidig har en afstand mellem hjem og arbejdsplads på over 10 km, svarende til en daglig kørsel på mere end 20 km.

For de enkelte skatteydere betyder de foreslåede regler først og fremmest, at alle skatteydere selv skal bære den del af udgiften, der vedrører de før-

Såfremt den daglige bilkørsel overstiger 54 km og hvis bilkørsel er godkendt efter de gældende regler i ligningslovens § 9 C, kan skatteyderen dog opgøre fradraget med 1984-kilometertaksten (forventet: 1,10 kr. pr. km) for transport ud over de første 20 km pr. dag.

Efter de gældende befordringsfradragsregler skønnes ca. 500.000 skatteydere at ville fratække ca. 2,4 mia kr. ved indkomstopgørelsen for 1984 for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads i henhold til ligningslovens § 9 C.

Ved hjælp af Lovmodellen er det forsøgt at analysere lovforslagets provenu- og fordelingsmæssige virkninger. Grundlaget for analyserne er en statistikbase med oplysninger om bl.a. indkomst- og fradragsforhold fra selvangivelsesundersøgelsen samt bopæls- og arbejdsstedsoplysninger fra beskæftigelsesstatistikregistret. Afstanden mellem hjem og arbejdsplads er beregnet fra centrum i bopælskommunen til centrum i arbejdspladskommunen. Materialet omfatter godt 21.000 personer, svarende til ca. 0,5 pct. af skatteyderne.

I nedenstående oversigt er vist de skønnede provenumæssige virkninger af lovforslaget (1984-prisniveau).

ste 20 km daglig befordring. Til gengæld bortfalder det gældende bundfradrag på 2.000 kr. Dette gælder, uanset hvilket befordringsmiddel skatteyderen benytter.

Personer, der benytter offentlige transportmidler, vil efter forslaget for det første få fradrag for den del af den daglige befordring, der overstiger 20 km, men ikke 54 km. Fradraget beregnes med den almindelige kilometertakst, som ligningsrådet fastsætter. Den skønnes at blive 1,10 kr. pr. km i 1984. For det andet ydes der fradrag for daglig befordring ud over 54 km beregnet med 25 pct. af kilometertaksten eller 27,5 øre pr. km.

Mens forslaget om, at der ikke gives fradrag for de første 20 km befordring pr. dag, vil beskære fradragene mere end det gældende bundfradrag på

2.000 kr., vil de nævnte kilometertakster medføre, at fradraget i nogle tilfælde bliver højere, i andre tilfælde lavere, end når det beregnes efter gældende regler.

Der foreslås indført en særlig regel, der omfatter personer med daglig befordring på mere end 54 km, når de efter de gældende regler i ligningslovens § 9 C kan fradrage udgifter til bilkørsel beregnet efter kilometertakster. Deres fradrag kan efter lovforslaget beregnes for hele den daglige befordring ud over de 20 km med den fulde kilometertakst for 1984 på ca. 1,10 kr.

Personer, der ikke efter de hidtil gældende regler kan fradrage udgifter til egen bil beregnet efter kilometertakster, får som alle andre ikke fradrag for de første 20 km befordring pr. dag. De vil efter lovforslaget få det almindelige fradrag, der altså beregnes for 1984 med ca. 1,10 kr. pr. km befordring mellem 20 km og 54 km daglig og med 27,5 øre pr. km ud over 54 km pr. dag. Dette gælder således de såkaldte parallelkørere.

Nogle eksempler på størrelsen af de befordringsfradrag, som lovforslaget ville medføre, hvis det var gældende i 1984, er anført i følgende oversigt.

Eksempler på virkninger af lovforslaget (1984-prisniveau)

Afstand hjem – arbejdsplads	Befordring pr. dag	Normalt fradrag efter lovforslag	Fradrag iflg. særregel ¹⁾ for bilister, der kører over 54 km daglig
km	km.	kr.	kr.
10.....	20	0	0
12.....	24	990	990
15.....	30	2.475	2.475
20.....	40	4.950	4.950
30.....	60	8.786	9.900
40.....	80	10.024	14.850
50.....	100	11.261	19.800
75.....	150	14.355	32.175

¹⁾ Såfremt den daglige bilkørsel overstiger 54 km og hvis bilkørsel er godkendt efter de gældende regler i ligningslovens § 9 C, kan skatteyderen dog opgøre fradraget med 1984-kilometertaksten (forventet: 1,10 kr. pr. km) for transport ud over de første 20 km pr. dag.

6. Ikrafttræden

Det foreslås, at loven skal have virkning fra og med indkomståret 1985.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jfr. lovbe- kendtgørelse nr. 327 af 7. juli 1983, som ændret ved § 3 i lov nr. 501 af 28. oktober 1983, § 4 i lov nr. 576 samt lov nr. 597, begge af 15. december 1983, og § 1 i lov nr. 623 af 21. december 1983, foretages følgende ændringer:

1. § 9 C affattes således:

»§ 9 C. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrag for befordring frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads foretages med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel efter en kilometertakst, der fastsættes af ligningsrådet. Ved fastsættelsen af denne takst lægges udgiften til befordring med bil til grund.

Stk. 2. Fradrag kan dog kun foretages for den del af befordringen pr. arbejdsdag, der overstiger 20 kilometer.

Stk. 3. Udgør befordringen pr. arbejdsdag til og med 54 kilometer, beregnes fradraget med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter. For befordring herudover beregnes fradraget med 25 pct. af den fastsatte kilometertakst.

Stk. 4. Anvender den skattepligtige egen bil til befordringen, og overstiger den daglige befordring 54 km, kan fradrag for befordring udover 20 km pr. arbejdsdag foretages med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter for 1984. Dette gælder dog kun, såfremt offentlig befordring ikke kan anvendes.

Stk. 5. Ministeren for skatter og afgifter

kan fastsætte nærmere regler om administrationen af stk. 1-4, herunder regler om hvorledes den normale transportvej efter stk. 1 fastlægges. Hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor, kan ministeren endvidere fastsætte regler, hvorefter bestemmelserne i stk. 1-4 fraviges.«

§ 9 C. Udgifter, der er nødvendige, for at den skattepligtige eller dennes samlevende ægtefælle kan blive befordret mellem deres sædvanlige bopæl og arbejdspladsen, kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst efter reglerne i stk. 2-4, selv om befordringen ikke sker daglig.

Stk. 2. Udgiften ved brug af eget befordringsmiddel opgøres efter kilometertakster, der fastsættes af ligningsrådet. Hvor offentlig befordring kan anvendes, kan udgiftsbeløb, som overstiger, hvad det ville koste at bruge billigste offentlige befordring, ikke medregnes.

Stk. 3. Kun den del af det for hver person opgjorte udgiftsbeløb, der overstiger 2.000 kr., kan fradrages.

Stk. 4. Fradrag kan kun foretages, hvis det fradragsbeløb, der opgøres efter stk. 2-3 er 100 kr. eller derover.

2. I § 9 D indsættes efter »normal befordringsudgift«: », jfr. § 9 C,«.

§ 9 D. Godtgør den skattepligtige, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægtserhvervelsen, kan han foruden det i § 9 C nævnte fradrag fratække den del af den faktiske befordringsudgift, der overstiger normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde.